

Schiller Instituttet

Ny rapport:

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen: En fælles fremtid for menneskeheden

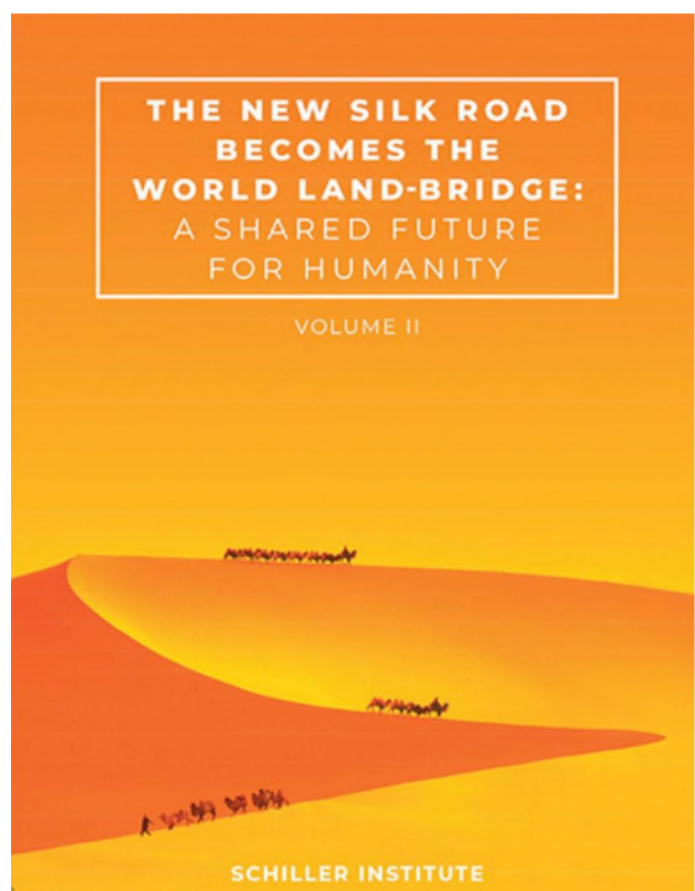
Introduktion til bind II af Helga Zepp-LaRouche

Vi har den glæde at præsentere Helga Zepp-LaRouches introduktion til Schiller Instituttets rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdens landbroen, bind II: En fælles fremtid for menneskeheden«, som blev udgivet i august 2018.

»Den Nye Silkevejsånd« har ændret verden til det bedre i en langt mere gennemgribende grad, end den transatlantiske sektor hidtil blot nogenlunde har forstået. Siden den kinesiske præsident Xi Jinping satte den Nye Silkevej på dagsordenen i september 2013 i Kasakhstan, er en hidtil uset optimisme fejet hen over udviklingslandene i særdeleshed; en følelse af, at fattigdom og underudvikling kan overvindes i en nær fremtid, takket være kinesiske investeringer i infrastruktur, industri og landbrug. Geopolitisk orienterede kredse i Vesten har ikke forstået, at Kina gennemfører en ny model for international politik, der takler det underskud, som arven efter kolonialisme og imperialism har testamenteret frem til i dag: den absolutte mangel på udvikling. Og fordi Kina således adresserer milliarder af menneskers eksistentielle behov, vil denne politik sandsynligvis blive den største revolution i menneskehedens historie.

I de næsten fire år, siden vi udgav den første, 374 sider lange, omfattende rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«¹ i december 2014, er mange projekter, der blev konceptualiseret i denne rapport, blevet gennemført. Andre projekter, såsom Transaqua-projektet for genoplivningen af Tchadsøen og udvikling af et vandvejssystem for 12 afrikanske lande, er nu blevet aftalt mellem de involverede regeringer, og de foreløbige undersøgelser er blevet udarbejdet. Siden da er Verdenslandbrorapporten blevet udgivet på engelsk, kinesisk, arabisk og tysk, og en koreansk version vil snart være tilgængelig.

Kinas Bælte & Vej Initiativ er blevet det største infrastrukturprogram i menneskets historie. »Bælte & Vej Forum« i 2017 bragte 29 stats- og regeringsoverhoveder sammen og

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm, Michelle Rasmussen

KONTAKT OS: 53 57 00 51; 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. Eget tryk.

Støt Schiller Instituttets arbejde: Medlemskab: 1 år 500 kr., 6 mdr. 275 kr., 3 mdr. intro 100 kr.

Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408, Dankort/Paypal: www.schillerinstitut.dk/si/butik/

flere en 1.200 repræsentanter fra flere end 140 nationer, inklusive nærværende forfatter. Hundreder af konferencer og seminarer om dette emne er blevet afholdt i hele verden, og flere og flere lande ser, at deres økonomiske muligheder ligger i at blive et knudepunkt for den Nye Silkevej og »Det 21. Århundredes Maritime Silkevej«. Det er imidlertid ikke blot de enorme, økonomiske perspektiver, der kommer fra økonomisk samarbejde på win-win-basis, som fundamentalt har ændret den overordnede, strategiske situation, men også, og frem for alt, Xi Jinpings idé om et »fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«.

Det, som de fleste mennesker i Vesten ikke længere blot kan forestille sig, er, at, i Xi Jinping har en statsmand overtaget det politiske lederskab af verdens mest folkerige nation, og som desuden er en dyb filosof. I sine åbningsbemærkninger til velkomstbanketten ved dette års årlige konference for Shanghai Samarbejdsorganisation (SCO), påberåbte Xi ånden fra Konfutse, som blev født i Shandong-provinsen, hvor topmødet blev afholdt. Shandong var fødestedet for konfucianismen, som er en integreret del af den kinesiske civilisation, sagde han, og som mener, at en retfærdig sag bør tilstræbes for det almene vel, for harmonien, enheden og et fællesskab mellem alle nationer. SCO's fremtid, antydede Xi, bør inspireres af ånden fra Konfutse! I Europa måtte man mindst gå tilbage til Adenauer og de Gaulle, Bismarck og vom Stein for at finde en statsmand, der har baseret sin politik på humanistiske filosofier.

Med det Nye Silkevejsinitiativ og ideen om et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid, har Xi Jinping udviklet en totalt ny model for relationer mellem verdens nationer, som erstatter de tidligere, geopolitiske rivaliseringer mellem blokkene, med en højere idé om én enkeltstående menneskehed, hvis suveræne stater samarbejder med hinanden til gensidig fordel. Som Xi Jinping forklarer i sin rapport fra 18. oktober for Kinas Kommunistiske Partis 19. Nationalkongres, så forfølger han visionen om at initiere udviklinger frem til år 2050, som muliggør en fredelig sameksistens mellem alle suveræne nationer på Jorden og et lykkeligt liv for mennesker.

Stort set ubemærket eller ignoreret af mainstreammediernes Europa- eller Amerika-centrerede livssyn er den kendsgerning, at helt nye, strategiske retninger er ved at udvikle sig i Asien som et resultat af dette storslåede design, og at asiatiske lande befinder sig i en proces for overvindelse af fortidige, historiske modsætningsforhold og udarbejder en ny type af samarbejde. Mange lande, som indtil for nylig er blevet sat op mod hinanden i geopolitiske scenarier, ser nu et langt mere lovende perspektiv i en ny, strategisk samarbejdsalliance til gensidig fordel og for en højere idé om den fælles udvikling af hele menneskeheden.

Det historiske gennembrud, som det lykkedes præsident Trump og formand Kim Jong-un at opnå i Singapore 12. juni, og som involverede en aftale om fuld atomafrustning til gengæld for sikkerhedsgarantier, som Kina ønsker at være med til at yde, såvel som også ophævelse af sanktionerne mod Nordkoreas økonomiske udvikling, ville have været utænkeligt uden den »Nye Silkevejsånd«, der i hele Asien har udløst den optimistiske tankegang, at reelle forandringer til det bedre virkelig er muligt. Trumps annoncering af, at han

vil afslutte de fælles militærøvelser med Sydkorea, repræsenterer et vigtigt skridt på vejen til en fredstraktat mellem de to Korea'er. Der fandt et intensivt samarbejde sted, der lagde grunden til denne udvikling, mellem Sydkorea, Kina, Rusland, Indien og USA, og som kunne blive en model for løsningen af regionale konflikter.

Den økonomiske modernisering af Nordkorea, som Trump, Rusland og Kina har afgivet løfte om, og som vil gøre landet »fremgangsrigt og velstående«, svarer til den hensigt, der blev drøftet på det inter-koreanske topmøde mellem præsident Moon Jae-in og formand Kim Jong-un i april, og forud for dette, på det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok i september 2017. Begge Korea'er skal inkluderes i integrationen af Bælte & Vej Initiativet og den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), inklusive opkoblingen af den fremtidige trans-koreanske jernbane til den transsibiriske jernbane, og til Kinas transportnet.

Endnu et godt eksempel på dette, er skiftet i politikken i Japan og Indien. Obama-administrationens doktrin, »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien), havde til hensigt at bruge politikken for »Indo-Stillehavsområdet« til at opstille lande i Stillehavsområdet – Australien, Japan, New Zealand og Indien – imod Kina og frem for alt imod den Nye Silkevejsdynamik. USA og den Europæiske Union (EU) spillede i særdeleshed Indien-kortet med det argument, at »verdens største demokrati« (Indien) skulle samarbejde med det demokratiske Vesten imod det autoritære Kina. Men, efter et todages topmøde mellem præsident Xi Jinping og premierminister Narendra Modi i april i år, genindstillede de to mest folkerige stater i verden imidlertid deres indbyrdes relationer. I sin tale for Shangri-La-dialogen i Singapore den 1. juni, appellerede Modi til verden om at hæve sig op over splittelser og rivaliseringer og i stedet vælge at arbejde sammen. Han refererede til de dybe begreber i Vedanta-filosofien, der går tilbage til Vedaerne og Upanishaderne i det gamle Indien, nemlig, ideen om »altings grundlæggende enhed« og den idé, at enhver individuel sjæl er dette Væsen til fulde, og ikke en del af dette Væsen.

Med hensyn til den særlige relation med Kina, understregede premierminister Modi, at »Ingen anden af Indiens relationer har så mange lag, som vores relation med Kina. Vort samarbejde udvides, handelen vokser ... Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Asien, og verden, vil få en bedre fremtid, når Indien og Kina arbejder sammen i tillid og fortrøstning, følsom over for hinandens interesser.«

Modi sluttede: »Denne verden befinder sig ved en korsvej. Der er fristelser fra historiens værste lektioner. Men der findes også en visdommens vej. Den kalder os til et højere formål: at hæve os op over vore egne interessers snævre livssyn og erkende, at vi hver især kan tjene vore interesser bedre, når vi arbejder som ligeværdige omkring alle nationers større gode. Jeg er her for at opfordre alle til at følge denne vej.«

Det, der ligeledes ikke kan ses på de vestlige mediers og politikeres radarskærm, er skiftet i politikken i Japan. Før i tiden var Japan i det store og hele en integreret del af »Washington-konsensusen«. ² Men, i løbet af de senere år, har premierminister Shinzo Abe udvidet sine relationer med Rusland på flere måder, med perspektivet om fælles, økonomisk udvikling af de fire, sydlige Kurilerøer, som Japan gør

krav på, og forbedringen af bilaterale relationer har rejst muligheden for, at en fredstraktat kunne underskrives mellem de to lande, før Abe forlader embedet. Samtidig har Japans skepticisme over for Kina og Bælte & Vej Initiativet vejet pladsen til fordel for en positiv holdning. Efter Abe sendte generalsekretæren for det regerende Liberal-Demokratiske Parti, Toshihiro Nikai, som sin personlige udsending til Bælte & Vej Forum i maj, 2017, skiftede Japan til fuldt samarbejde med den Nye Silkevejspolitik fra og med juni, 2017. Desuden var Abe det første statsoverhoved, der besøgte den nyvalgte Donald Trump i Trump Tower 17. november, 2016, og dernæst, 10. februar, 2017, i Washington og herefter i Mar-a-Lago, og det på et tidspunkt, hvor den transatlantiske, neoliberale fraktion stadig var i choktilstand over Trumps valgsejr.

Det måske vigtigste spørgsmål for verdens fremtid er, hvilken relation, USA vil søge med et fremvoksende Kina for at undgå den berygtede Thukydide-fælde.³ Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, sagde i en tale i New York, at der har været 16 tilfælde i historien, hvor en fremvoksende magt overgik den hidtil dominerende magt – i 12 af disse tilfælde førte det til krig, og i 4 tilfælde overtog den fremvoksende magt den tidligere førende magt. Kina ønsker selvfølgelig ikke at gå i krig, sagde ambassadøren, og det ønsker heller ikke at overtage USA's rolle som den globale supermagt; men Kina søger win-win-samarbejde på partnerskabsbasis. Til dette formål har Xi Jinping udviklet en ny model for relationer mellem stormagter, baseret på principperne for absolut respekt for andres suverænitet, for ikkeindblanding i interne anliggender, samt respekt for det respektive andet politiske system og samfundssystem.

Ud fra dette standpunkt er det særdeles heldigt, at præsident Trump og præsident Xi Jinping, lige fra sidstnævntes allerførste besøg til Mar-a-Lago i april 2017, etablerede en exceptionel venligtsindet relation med hinanden. Xi gengældte invitationen til Trumps private residens med et »statsbesøg-plus« for Trump under dennes statsbesøg til Kina, 8.-10. november, 2017. Han reserve-rede ligeledes hele den Forbudte By i en hel dag til en personlig rundvisning for den amerikanske præsident og førstedame Melania Trump. På trods af alle spændingerne med Kina pga. divergerende synspunkter med hensyn til, hvordan handelsbalanceunderskuddet skal overvindes, har Trump gentagende kaldt Xi en god ven. Men det er frem for alt det historiske gennembrud med Nordkorea, som simpelt hen ville have været utænkeligt uden relationen mellem Donald Trump og Xi Jinping.

Men, alt imens befolkningerne i Nord- og Sydkorea ser med begejstring på den fælles fremtid, der nu er åbnet op for, og alt imens en fuldstændig ny, optimistisk ånd eller gejst nu spreder sig i hele Asien, Afrika, Latinamerika og mange lande i Øst- og Sydeuropa, så reagerer mainstreammedierne og mange tænketanke og politikere imidlertid til disse fantastiske, strategiske forandringer med en så negativ holdning, at man skulle tro, de befinder sig i et andet univers. Den noget specielle journalist for Der Spiegel, Roland Nelles, beskrev dagen for topmødet i Singapore som »bizart« og mødet mellem de to præsidenter som »mærkeligt«, hvilket yder anledningen mindre retfærdighed, end det giver et vist indblik i hr. Nelles' intellektuelle liv.

For Vesten er det åbenbart ekstremt vanskeligt at fatte

det nye paradigme, der har udviklet sig ud af dynamikken med den Nye Silkevej. Fanget, som de er, i det gamle paradigme for geopolitiske opsplittings og konkurrence i verden, kan de i disse seværdigheder kun se projektionerne af deres egne intentioner. Fra geopolitikens standpunkt kan politik kun være et nulsumsspil – hvis den ene vinder, må den anden nødvendigvis tabe. De ser på Xi Jinpings koncept for win-win-samarbejde med mistillid, som om det var umuligt for en regering, ikke alene at forsvare sin egen befolknings almene vel, men også de samarbejdende nationers.

I denne henseende burde allersenest en sammenligning mellem fiaskoen for G7-topmødet i Canada og så den enorme succes for det samtidige topmøde for Shanghai Samarbejdsorganisationen, have givet anledning til selvkritiske spørgsmål om årsagerne til denne forskel. Den mange-facetterede nedbrydning af EU skyldes ikke nogen angivelig indblanding fra den russiske præsident Vladimir Putins side, men derimod manglen på en politik, der giver ligelig opmærksomhed til alle medlemsstaternes interesser. Når en vis EU-kommissær, Günther Oettinger, efter valget i Italien truer med, at markederne vil give italienerne en lærestreg i, hvordan de skal stemme, skal man ikke blive overrasket over italienernes og andre sydeuropæiske befolkningers vrede over de virkninger, Schiller Institutet: Helga Zepp-LaRouche: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, bind II: En fælles fremtid for menneskeheden⁴ som Tysklands »markedstilpassede demokrati« har på dem.

Mainstreammedierne og de fleste af de vestlige tænketanke havde bogstavelig talt i henved fire år ignoreret den Nye Silkevejs banebrydende dynamik, men, for et par måneder siden, lancerede på mærkelig vis de australske efterretningstjenester, de geopolitisk indstillede amerikanske tænketanke CSIS og CFR, det Soros-finansierede Europæisk Råd for Udenrigsrelationer og den tyske tænketank MERICS alle sammen, som på et stikord, et angreb mod Kinas Nye Silkevejspolitik for angiveligt at være imperialistisk.

Kombinationen af ikke-rapportering og ideologiske, manipulerende karakteriseringer gør det vanskeligt for iværksættere eller borgere at få et klart billede af det historiske potentiale uden fortilfælde, som dette samarbejde om dette initiativ åbner op for, for den europæiske og amerikanske økonomi. De seneste måneders og ugers begivenheder burde få os til at reflektere over de nu ubestridelige, iboende svagheder i den neoliberale globaliseringsmodel og til at genoplive styrken i Vestens bedste traditioner i vort samarbejde med Kina, og til at udvikle en fælles model for udformningen af fremtiden.

Verden forandrer sig på dramatisk vis, for forandringen finder sted i Asien. Præsident Xi Jinping åbnede, som vi nævnte, dette års topmøde for Shanghai Samarbejdsorganisationen i Qingdao med en reference til Konfutses tanker, som skulle inspirere organisationens fremtid. Og sandelig, så reflekterede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi bemærkninger på pressekonferencen efter afslutningen af SCO-topmødet Konfutses ånd: SCO er i færd med at opbygge en ny verdensorden, sagde han, baseret på gensidig tillid, gensidig fordel, ligeværdighed, respekt for civilisationernes diversitet og fælles udvikling. SCO's hensigt, forklarede han, er at transcendere sådanne forældede koncepter som civilisationernes sammenstød, den Kolde Krig og en tankegang ef-

ter geometrien med nulsumsspil eller ekskluderende klubber.

Den nye æra må baseres på alle de involverede kulturers bedste traditioner. I Kina står Konfutse for idealet om selvfuldkommengørelse gennem livslang læring og karakterens forædling som en forudsætning for en harmonisk sameksistens i familien, nationen og nationerne imellem. Og begrebet om »Himlens mandat« antyder, at det er regeringens pligt at sikre det almene vel. I indisk kultur svarer dette i princippet til begrebet om Dharma, ideen om, at universelle love sætter reglerne for udformningen af relationer på Jorden, dvs., at den kosmiske orden også gælder på Jorden. Panscheel-traktatens fem principper og begrebet om Ahimsa er kulturelt specifikke og repræsenterer dog ideer, der svarer til et positivt menneskebillede som basis for den politiske orden.

For den europæiske civilisation, til hvilken Amerika hører, er det tilsvarende den humanistiske tradition. Et udtryk herfor er Nicolaus Cusanus' (Nikolaus von Kues) ideer om coincidentia oppositorum (modsætningernes sammenfald), dvs., at den menneskelige fornuft er i stand til et højere niveau for tænkning, på hvilket niveau intellektets modsætninger opløses. Orden i makrokosmos er kun mulig, hvis alle mikrokosmosserne udvikler sig bedst muligt og til deres naturlige fordel. Den Westfalske Fredstraktat fra 1648 bygger på dette grundlag, som igen affødte international lov, eller folkeretten, og det samme gør Gottfried Wilhelm Leibniz' og Friedrich Schillers filosofi. I Rusland udtrykkes det samme, grundlæggende princip i Vladimir Vernadskijs idé om, at noosfærens betydning konstant vokser op over biosfærens betydning, og at den skabende fornufts rolle som en fysisk kraft således vokser.

Ånden for en ny begyndelse, den kulturelle optimisme mht. umiddelbart forestående gennembrud i grundforskning og en dynamik uden fortilfælde hen mod en forbedring af menneskehedens livsbetingelser – alt dette karakteriserer udviklingen i Asien, og denne optimisme er for længst »smittet af« på Latinamerika og Afrika. Vi i Europa og USA bør indse og udnytte det enorme potentiale, det vil betyde for vore økonomier, hvis vi går med i dette win-win-samarbejde. Under forudsætning af, at vi forlader os på kvalitativ innovation som kilde til samfundsmæssig rigdom, er samarbejde med den Nye Silkevej på ingen måde en trussel; tværtimod, så tilbyder det os den presserende nødvendige mulighed for at genopdage vores egen identitet.

Fodnoter:

1 <http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2014/12/nyhed1412.pdf> Se også: »Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika«, introduktion til rapporten, <http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2016/10/Introduktion-Vestasien-Afrikarapport.pdf>

2 Washington-konsensusen er et sæt med 10 bestemmelser for økonomisk politik, som anses for at udgøre en 'standardreformpakke' for krisehærgede udviklingslande af institutioner, der er baseret i Washington, D.C., såsom den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken og USA's Finansministerium.

3 Thukydid, gr. historiker, der beskrev, »hvordan den ene parts opstigning førte til den anden sides krigsførelse og dermed startede den peloponnesiske krig, der i sidste ende førte til det klassiske Grækenlands undergang«.

Bestil vores nye rapport på engelsk! 374 sider.

500 kr. for den trykte rapport

300 kr. for pdf-versionen

Forsendelse: 50 kr. per trykt rapport.

Kan også hentes på vores kontor: Sankt Knuds Vej 11, kld. t.v., Frederiksberg

Kontakt: mobil: 53 57 00 51; fastnet: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk

Homebanking: 1551-5648408; Giro: 564-8408

Dankort/Paypal via vores internet butik: schillerinstitut.dk/si/butik